

„A kaj imata pa tukaj?“ Predno sta se zavedela, imeli so že mati v rokah svetlormeno uro in blesteče uhane.

„Ej, to sta ukradla, paglavca! Kupiti nista mogla, ker nimata nič denarja. Nesita brž nazaj, kjer sta vzela. Kaj bodo oče rekli, ko pridejo domu? Še to sramoto moram doživeti, da moja otroka kradeta.“

„Ne, mati, res ne: nisva vzela. To nama je podaril oni visoki mož, ki prodaja balončke. Vprašal je tudi za našo hišo in prav prijazen je bil.“

Oba hkrati sta se izgovarjala in tudi njujin obraz je pričal materi, da tatvine nimata na vesti. Saj iz očij sije laž in resnica, potuha in odkritosrčnost. A mati niso pokazali, da jima verjamejo, in njihov resni obraz se ni omilil. „Bom vprašala prodajalca, saj sem ga videla. Pa če tudi nista ukradla, bosta kaznovana za neubogljivost in pretep, kadar pridejo oče domu.“

Lep je navadno semanji dan za otroke, a za Balohova ta pot ni bil. Brez obljubljenega sejma, brez ure in uhanov, s težko zavestjo krivde in s pretečo kaznijo, to menda niso vabila in mamila za otroke, kajneda?

(Konec prih.)

Bolnega pastirčka tožba.

Po gričkih že trava rase,
Po nji se jelenka pase:
Jaz pa doma sem —
Nič več ne pasem.

Kakó veselé se drugi,
Neznani so vsaki tugi:
A jaz nesrečen —
Bolnik sem večer.

Oh, rad bi po gričkih hōdil,
Jlenko na pašo vōdil:
Kaj revež hočem —,
Bolnik tu stočem.

Kdaj Bog me bolezní reši,
Kdaj srce mi tužno vteši?
O mili Bože —
Kdaj bo mi lože?

Daj, vzemi me rajši k sebi,
Veseli bom in zdrav pri tebi:
V nebeškem vrti
Ni zla in smrti.

A. P.

